

Arrest

nr. 229 076 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2019 tot weigering van verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 28 december 2006 dient de verzoekende partij een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 28 december 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2008 met nummer 10 651 vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 11 december 2007.

Op 16 september 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 oktober 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 4 maart 2009 met nummer 24 179 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 april 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen het arrest van 4 maart 2009 bij de Raad van State. Bij beschikking van 22 april 2009 met nummer 4333 stelt de Raad van State dat het beroep niet toelaatbaar is.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 december 2009 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 22 januari 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 27 oktober 2010 met nummer 50 319 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 13 mei 2009 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 26 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 21 november 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 18 januari 2012 met nummer 73 485 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van 29 april 2015 onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Verzoekster is hiertegen in beroep gegaan en de Raad heeft deze beroepen bij arresten met nrs. 165 686 en 165 687 van 13 april 2016 verworpen.

Op 12 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015.

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster is hiertegen in beroep gegaan en de Raad heeft dit deze beslissing bij arrest met nr. 165 910 op 15 april 2016 vernietigd.

Op 10 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissing, bij de Raad gekend onder nr. 226 081. Met arrest met nr. 229 075 van 20 november 2019 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2018.

Op 25 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 12.08.2015 diende u overeenkomstig artikel 74/14, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een verzoek tot verlenging in van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13.07.2015. Er kan geen gevolg gegeven worden aan uw vraag tot verlenging aangezien u hier geen enkel belang meer bij heeft. Er is namelijk een meer recent bevel om het grondgebied te verlaten definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Op 12.11.2015 werd per aangetekend schrijven een bijlage 13qq ter kennis gebracht. Deze kennisgeving gebeurde rechtsgeldig op het gekozen adres in het kader van de asielpcedure. Meer recent nog werd tevens ook op 04.10.2018 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend waarbij een termijn van 30 dagen werd toegestaan om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en tevens vervat in artikel 62, §2 Vreemdelingenwet. Schending artikel 74/14 §1 en 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet

11.1.1. Verwerende partij motiveert als volgt in de thans bestreden beslissing: (...). De verwerende partij haalt dus twee bevelen om het grondgebied te verlaten aan die een antwoord zouden moeten vormen op het verzoek tot uitstel van vertrek/verlenging van de verzoekende partij dd. 12 augustus 2015.

11.1.2. De verzoekende partij kreeg inderdaad een aangetekende brief in november 2015. Zij heeft zich bij de post aangemeld, maar doordat ze toen reeds geen geldig immatriculatiebewijs noch identiteitskaart kon voorleggen, werd dit haar niet afgegeven. Zulks werd door de sociaal assistente bevestigd aan Fedasil in een mail dd. 17 februari 2016 (stuk 3). De verzoekende partij bevond zich aldus in een overmachtssituatie. Het betrof immers een situatie onafhankelijk van haar wil die haar aldus niet toerekenbaar is. De sociaal assistente vermoedde ook maar nadien dat dit schrijven een bevel betrof door het wachtregister te checken. De verzoekende partij heeft dit bevel echter nooit gezien. Men kan zich tevens afvragen waarom de verwerende partij, die van de post dit bevel teruggekregen moet hebben, geen enkele poging meer heeft ondernomen om dit bevel via de gemeente of de politie aan de verzoekende partij te betekenen. Zij had het tevens eenvoudigweg per fax kunnen betekenen. Dit is alvast niet zorgvuldig in onderhavige situatie, waar men reeds opdracht gegeven had om het immatriculatiebewijs in te trekken. Maar er is meer.

Er kwam reeds een antwoord op het verzoek tot uitstel/verlenging bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 augustus 2015. Op 26 augustus 2015 werd de beslissing betekend aan verzoekende partij. Deze beslissing werd aangevochten bij verzoekschrift dd. 21 september 2015. De zitting vond plaats dd. 10 februari 2016. ruim na het zogenaamde bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 november 2015 dus. De verwerende partij wierp gedurende deze procedure nooit het vermeende gebrek aan belang van de verzoekende partij op. De beslissing dd. 12 augustus 2015 werd vernietigd door de RvV dd. 15 april 2016 nr. 165 910. De Raad oordeelde hiermee tevens dat de verzoekende partij dd. 15 april 2016 wel degelijk nog belang had bij de vraag tot uitstel van vertrek. Aldus komt het nu niet aan de verwerende partij toe om plots "het gebrek aan belang" van de verzoekende partij op te werpen. Er anders over oordelen zou tevens neerkomen op het in twijfel trekken van het gezag van gewijsde van het arrest van 15 april 2016 (RvV nr. 165 910).

11.1.3. De verwerende partij stelde dd. 27 november 2018 bovendien: “Ten gevolge van uw brief van 12.08.2015, is er een antwoord verzonden op 20.08.2015. Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 03.10.2018 (betekend op 04.10.2018). De betrokkene dient het grondgebied te verlaten”. Op 17 januari 2019 trok de verwerende partij letterlijk haar laatste bevel om het grondgebied te verlaten (dat gepaard ging met haar vorige antwoord op het uitstel tot vertrek dd. 27 november 2019) in: (...) Waarom trok zij deze beslissing in (inclusief bevel om het grondgebied te verlaten) als zij meent dat de verzoekende partij toch geen belang meer had bij enige beroepsprocedure? Het gaat thans aldus niet meer op om nog te verwijzen naar zogenaamde bevel dd. 12 november 2015 om het belang van de verzoekende partij in vraag te stellen. Bovendien heeft de verwerende partij door de intrekking van het laatste bevel impliciet alle voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten mee ingetrokken. Men kan immers moeilijk staande houden dat het vorige bevel niet diende te worden uitgevoerd, doch het daaraan voorgaande dan weer wel. Dit houdt juridisch geen steek. Door haar expliciete intrekkingshandeling dd. 17 januari 2019 heeft de verwerende partij expliciet het belang van de verzoekende partij erkend, evenals het feit dat er van haar toen niet verwacht kon worden dat zij het grondgebied verliet. Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 november

2015, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3 oktober 2018 (bevel dat dit keer via de gemeente werd betekend en waaromtrent de beroepsprocedure nog hangende is) werden mee ingetrokken. Minstens werd erkend dat de verzoekende partij nog steeds belang had bij een antwoord omtrent haar vraag tot uitstel van vertrek.

11.1.4. Bovendien vormen de bevelen om het grondgebied te verlaten (waarvan het laatste nog vernietigd kan worden door de Raad) geen antwoord conform artikel 74/14 VW, dat luidt als volgt:

‘§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.’

Zelfs mocht de Raad oordelen dat de vorige twee bevelen wel degelijk bestaan in het rechtsverkeer, quod certe non, dan nog kunnen deze niet worden uitgevoerd zolang er geen gemotiveerd antwoord komt op de vraag tot uitstel van vertrek. De aanvraag tot uitstel van vertrek tast op zich de geldigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aan, doch zorgt er in se enkel voor dat er geen gedwongen verwijdering kan plaatsvinden. Aldus kan niet worden ingezien hoe een nieuw bevel een rechtsgeldig antwoord zou kunnen vormen op een vraag tot uitstel van vertrek. De bestreden beslissing schendt aldus manifest artikel 74/14 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, zoals tevens vevat in artikel 62, §2 VW. De bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd en dient te worden vernietigd.”

2.2. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat aan verzoekster op 3 oktober 2018 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend met een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. Het beroep gericht tegen de beslissing van 3 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is bij arrest met nr. 229 075, verworpen, waardoor dit bevel zich in het rechtsverkeer bevindt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster op grond van artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet een verzoek tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2018 heeft ingediend.

Verzoekster betoogt dat in het vernietigingsarrest nr. 165 910 van 15 april 2016 geen gebrek aan belang werd aanvaard. De Raad merkt op dat er op datum van het nemen van de vernietigde beslissing van 20 augustus 2015, tot weigering van verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2018 nog niet was genomen en hiermee dus ook geen rekening kon worden gehouden. Op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde terecht vastgesteld, ook al had hij dit niet eerder gedaan, dat er een gebrek aan belang kon worden vastgesteld omwille van het intussen genomen bevel om het grondgebied te verlaten 3 oktober 2018. De gemachtigde doet hiermee geen afbreuk aan het gezag van gewijsde van het arrest nr. 165.910 van 15 april 2016.

Verder kan verzoekster niet worden gevolgd dat de gemachtigde op 17 januari 2019 de mededeling van 27 november 2018 tot weigering verlenging van het bevel “(inclusief bevel om het grondgebied te verlaten)” heeft ingetrokken. De verwerende partij heeft met de beslissing 17 januari 2019 geen bevel om het grondgebied te verlaten ingetrokken. Deze beslissing van 17 januari 2019 tot intrekking vermeldt dat “de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissing dd. 27.11.2018 met name een weigering verlenging uitstel – grondgebied verlaten (bijlage 13) (...) in te trekken”. Deze beslissing slaat enkel op de weigering van de gevraagde verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De brief van 27 november 2018 tot weigering verlenging van het bevel vermeldt overigens dat verzoekster het grondgebied moet verlaten. Er wordt hierbij geen extra bevel afgeleverd; wel wordt verwezen naar het bevel van 3 oktober 2018.

Gelet op voorgaande heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat *“Er geen gevolg (kan) gegeven worden aan uw vraag tot verlenging aangezien u hier geen enkel belang meer bij heeft. Er is namelijk een meer recent bevel om het grondgebied te verlaten definitief aanwezig in het rechtsverkeer”*.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen beginselen en bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC